

Ingar Johnsrud

ZIJ DIE GAAN

DEEL 2 VAN DE *BROEDERSCHAP*-TRILOGIE

Voor deze uitgave ontving de uitgever subsidie van Norla

ISBN 978-90-225-7670-0
ISBN 978-94-023-0901-0 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Kalypso*
Oorspronkelijke uitgever: Aschehoug, Oslo
Vertaling: Annelies de Vroom
Omslagontwerp: Wil Immink Design, naar een idee van BüroSüd.de
Omslagbeeld: Mark Owen | Trevillion Images
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2016 Ingar Johnsrud
© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam
Published by agreement with Solomonsson Agency

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Every time a new treatment or vaccine came to light somewhere, we were back in our labs, trying to figure out how to overcome its effects.

Ken Alibek, voormalig onderdirecteur van het geheime biologische-wapenprogramma Biopreparat van de Sovjet-Unie, in zijn boek *Biohazard* (Dell Publishing, 1999).

DEEL 1

1

Oslo, acht jaar eerder

Het gebeurt elke zomer. Een tropische hitte daalt een paar dagen neer op het land en de lucht gaat trillen. Het asfalt zweet olie, de tram stinkt naar lichamen en de Noren vergeten waar ze wonen en vervloeken de warmte.

De wintertijd vereffent de rekening.

Het was zo koud dat het leer van de uniformjas kraakte toen Fredrik Beier zijn arm optilde om op de deur te kloppen.

Voor de ramen van het gele houten huis in Galgeberg, gebouwd in de tijd dat de stad nog Kristiania heette en de straten nog open riolen waren, hingen flinke gordijnen die ervoor zorgden dat je niet naar binnen kon kijken. Uit de schoorsteen kwam rook. Het geschreeuw was een half uur geleden gestopt, hadden de burens verklaard.

De politieman wierp een blik over zijn schouder. Zijn collega, Andreas Figueras, stond achter hem. Fredrik Beier voelde de koude bril op zijn neus en de ijsklonten in zijn snor smolten toen hij met zijn tong naar een mondhoek ging. Het was een woning uit de sector sociale woningbouw en de bewoners waren een Russische vrouw en haar zoon. De man voor wie ze waren gevlucht was de vader van de jongen. Hij was farmaceut en zijn naam luidde Peder Rasmussen.

Geen naam die je bijbleef.

Het jongetje dat opendeed leek nog niet de leerplichtige leeftijd

te hebben, maar Fredrik wist dat hij acht jaar oud was. Toen Fredrik zijn hoofd optilde om in de gang te kijken sloeg een warme damp hem tegemoet.

Andreas zag op dat moment kennelijk de vage gedaante in de deuropening van de kinderkamer staan. Ook zag hij dat de man zijn revolver had opgetild en dat er donkere bloedvlekken op zijn overhemd zaten. De damp kwam uit de douche. Maar Fredrik zag niets. Zijn brillenglazen raakten beslagen en toen hij zijn handen naar zijn gezicht bracht, greep een sterke vuist hem bij zijn revers en trok hem verder de gang in. Andreas' tastende hand op zijn schouder verdween en de klap met de revolver tegen zijn hoofd deed Fredrik op zijn knieën zakken.

Er viel een deur dicht, hij hoorde de piepende, angstige ademhaling van de jongen voordat de muren op hem afkwamen.

Vocht. Een klam vlies over zijn hoofd, hals en rug. Strakgetrokken. Zijn voeten in de gevoerde winterlaarzen waren drijfnat. Hij hapte naar adem, maar zoog slechts de donkere stof zijn mond in. De kledingzak was over zijn hoofd getrokken en hij werd bevangen door claustrofobie. Hij probeerde zich af te zetten, maar zijn voeten waren stevig bij elkaar gebonden en zijn vuisten waren achter zijn rug aan elkaar getapet. De harde vezels van het tapijt prikten tegen zijn vingers. Hij strekte zich, kronkelde en trok zijn rug in een boog, hij verloor bijna het bewustzijn, maar zag kans bij zijn positieven te blijven, de rode bliksemflitsen voor zijn ogen te negeren, langzaam te tellen, rustig in en uit te ademen. In en uit. Te wachten.

De kolf moest hem geraakt hebben rond de haargrens want daar kwamen de krachtigste flitsen vandaan. Terwijl hij tot rust kwam, nam de pijn eerst heftig toe om daarna de greep op zijn schedel los te laten. Zijn longen vulden zich met lucht, hij kreeg controle over zijn ademhaling, controle over zijn lichaam, controle over zijn geest. Zijn hart ging rustiger kloppen.

Fredrik luisterde. Een ziekelijk vrolijk geneurie en het geluid van douchestralen op geëmailleerd staal. Hij herkende het deuntje. De matroos. *'I'm Popeye the Sailor Man, I'm Popeye the Sailor Man. Hmm, mmm, mmm, hmmm. I'm Popeye the Sailor Man. Tuut, tuut!'*

Hij begreep dat hij in de gang lag en dat de aanvaller bezig was in de badkamer. Zijn polsen waren kleverig en hij verstijfde een ogenblik. Was hij gesneden met een mes? Toen begreep hij het. Tijdens de worsteling had hij zijn spieren gespannen en de tape zat nu lossen. De waterdamp had gereageerd met de lijm, waardoor die minder goed plakte en de tape lossen zat. Voorzichtig begon hij zijn vuisten tegen elkaar te wrijven.

‘Papa? Ik geloof dat ze nu komen.’

Het heldere stemmetje kwam van de andere kant van de gang. De jongen moest bij de deur staan.

‘Tuut, tuut,’ bromde de mannenstem. ‘Ga daar weg.’

Fredrik registreerde gestamp op de vloer en hij werd in zithouding gezet. De man plaatste aan weerszijden van Fredrik een voet, de zak werd van zijn hoofd getrokken en hij had moeite om langs de bloeddruppels op zijn brillenglazen te kijken.

Mijn god.

Farmaceut Peder Rasmussen was ouder dan hij. Hij had een krachtig postuur en stevige spierbundels die over zijn schouders naar zijn nek liepen. Hij had zijn overhemd uitgetrokken en op zijn borst zaten bloedvlekken. Hij ging op Fredriks dijen zitten. Donker haar dat stijf stond van de gel en hij loenste. Er liep bloed tussen de voortanden en de hoektand. Hij moest zijn kaken zo hard op elkaar hebben geklemd dat de wortels van een tand het hadden begeven. Hij hield Fredriks overhemdkraag met zijn ene hand in een wurggreep terwijl hij met de andere hand met de revolver zwaaide.

Fredrik zat met zijn rug naar de voordeur, maar hij begreep dat er activiteit was achter de gordijnen want de blik van Rasmussen schoot heen en weer.

‘Ik jaag een kogel door de kop van dit zwijn!’ schreeuwde hij. ‘Als jullie de deur openen dan schiet ik zijn kop eraf!’

De loop werd tegen zijn hoofd gedrukt. De geur van zweet, zware ademhaling en pepermunt. Voor het eerst zag Fredrik zijn woedende blik. In die ogen zocht hij naar de intellectuele academicus die Peder Rasmussen volgens zeggen moest zijn. Daar was geen spoor van te vinden. Slechts waanzin.

De punt van Rasmussens tong ging naar het bloed in zijn mond en een roze waas bedekte de hoektand. Hij proefde de smaak voor hij siste: 'Ik meen het. Je hersenen zullen verdomme over die klootzakken spatten als ze niet maken dat ze weggomen.'

'Papa... zijn handen...'

'Peder Rasmussen!' schreeuwde een stem van buiten. 'Peder Rasmussen!'

Een fractie van een seconde aarzelde hij. Nu was het moment. God mocht weten wat die gek zou doen als hij ontdekte dat Fredrik kans had gezien zijn handen te bevrijden. Met alle kracht die in hem was haalde hij uit naar de revolverhand. Hij trof de pols en het wapen sloeg tegen de muur. Fredrik greep de duivel bij zijn hoofd en trok hem naar zich toe.

'Nu!' schreeuwde hij. 'Hij is onbewapend. Kom nu!'

Het voorhoofd van de man trof Fredrik boven zijn neus, bloed spatte alle kanten op, maar Fredrik hield hem vast. Hij hapte met zijn tanden op zoek naar huid, sloeg met een vuist tegen het oor van de man, zocht zijn strottenhoofd en beet toe. Bloedsmaak.

Het kabaal van de stormram die de deur openbrak leek van ver te komen. Maar de stem niet. Niet dat iele, angstige jongensstemmetje.

'Stop. Ik schiet.'

De luchtverplaatsing kwam niet van buiten, er ontsnapte lucht uit zijn buik. De greep van Fredrik rond de keel van Rasmussen verslapte. Zijn mond zakte open. Fredrik draaide zijn hoofd en spugde bloed uit. De gek lag op hem en staaarde naar iets.

Tussen hen en de voordeur stond de jongen op wankelende benen. Hij had zijn armen uitgestoken en zijn voeten tegen elkaar gezet. Krijt witte vuistjes rond de revolver. In de deuropening stonden drie mannen van de mobiele eenheid. In het zwart geklede, gemaskeerde mannen met hun wapens in de aanslag. Andreas was er ook, zijn uniformjas pulde over het kogelvrije vest.

'We stoppen,' zei een van de mannen rustig. Onvoorstelbaar rustig. 'We trekken ons terug, jongen. Schiet niet. Kalm maar. We zullen jullie niets doen.'

Ze stonden op het punt naar binnen te stormen. Nu trokken ze zich heel stil en rustig terug. Voorzichtig en heel behoedzaam.

‘Schiet die klootzakken neer! Schiet!’

Het monster brulde. Een schreeuw van woede, bloed en gal.

‘Nee...’

‘Papa...’

‘Schiet!’

2

Nu

Met de herfst kwam de regen, met de regen kwam de wind en met de wind kwam het blad.

Toch stopte hij niet. De armoedig geklede stakker veegde en harkte tussen de grafstenen. Boorde de botte tanden van de hark in de herfstkleurige bladeren. Verzamelde ze met zijn handen voor hij ze in de vuilniszak propte die hij met zich meesleepte.

‘Pathetisch,’ mompelde de man, die Mikael Morenius heette. De gelige peuk siste toen die het asfalt raakte. Mikael stapte erop en constateerde geïrriteerd dat het vocht door zijn leren schoenen trok.

De voetstappen over de parkeerplaats achter hem gingen langzaam en slepend en werden onderbroken door een hoestbui. Mikael draaide zich om naar de pas gearriveerde man. Een oudere, grofgebouwde kerel zocht steun tegen het dak van een auto, een oude, blauwe Fiat, en spuugde slijm in zijn zakdoek. Mikael wachtte tot het gerochel voorbij was voor hij op hem afliep. Hij stak zijn hand uit.

De man staarde hem slechts aan en greep Mikael's dode hand. Ze gingen in de spierwitte BMW zitten.

‘*Tsjort,*’ kreunde de oudere man en hij hield de zakdoek tegen zijn neus gedrukt terwijl hij tastte naar de knop om het raam te openen. ‘Het stinkt hier,’ ging hij verder. Het Russische accent was overduidelijk.

‘Ik rook in de auto,’ zei Mikael.

‘Dat bedoel ik niet.’

‘Het zijn de jonge katjes.’

Mikael draaide de contactsleutel een kwartslag zodat het raam naar beneden gleed. Zijn reukzin werkte nauwelijks. Die was verdwenen nadat de artsen zijn arm hadden geamputeerd. Niemand kon hem precies vertellen hoe het ene met het andere samenhang.

De Rus liet het raam slechts op een kier staan.

‘Een kat had onder de motorkap een kraamkamer gemaakt. De kleintjes zijn vast verbrand op het motorblok,’ legde Mikael uit.

Pas toen de binnenverlichting uitging, haalde de Rus de envelop uit zijn binnenzak. ‘Hier,’ zei hij. ‘Het bewijs dat ik de waarheid vertel.’

‘Het bewijs,’ herhaalde Mikael toen hij de envelop aanpakte.

Met zijn kunsthand duwde hij de envelop tegen zijn lichaam zodat het voorwerp eruit gleed. Het lag zwaar in zijn hand. Hij wreef met zijn vingers over de robijnen. Tikte met zijn nagels tegen de fonkelende omlijsting. Het eendenhart. *Le coeur de canard*.

Ze bleven een poosje zo zitten en keken naar de wolken die langs de horizon dreven. Naar de onvermoeibare strijd van de eenzame man tegen de herfst.

Met een knik gaf Mikael de telefoon aan de Rus. ‘Ze wacht.’

De oude officier opende het portier en stapte uit. Terwijl hij telefoneerde deed Mikael de ketting met het sieraad om. Hij ging rechterop zitten om het gewicht te voelen. Het koude metaal en de edelstenen tegen zijn borst. De gouden ketting die zijn plaats vond tussen de nekwervels. Eindelijk.

De Rus hoestte flink toen hij weer ging zitten. ‘Het wordt niet uitgesteld?’

Mikael schudde zijn hoofd. ‘Als het waar is wat je zegt... Dan heb je vele levens gered.’ Zijn stem werd zakelijk. ‘We zullen een manier vinden om onze dankbaarheid te tonen.’

De BMW reed weg en de man tussen de graven stopte met harken. Hij keerde de vuilniszak om en gooide het blad op de grond. Toen

stak hij zijn hand erin en greep het voorwerp. De ijsbiel. Regendruppels glinsterden op het staal. Terwijl hij de Fiat van het slot draaide, herhaalde hij in zichzelf het kentekennummer van de andere auto.